

Ahmet Yılmaz Boyunağa

OSMANLI LEVENTLERİ

Seydi Ali Reis ve Leventlerinin Maceraları

GENÇ
T
LİTERATÜR

OSMANLI LEVENTLERİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Duygu Kaçaranoğlu
İç mizanpaj / Kapak Şakir Çolak
Kapak Resmi Uğur Köse

14. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-362-032-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 123
DOLUDİZGİN ROMANLAR / 10

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bu eser daha önce "Hind Sularında" ismiyle yayımlanmıştır.

Birinci Bölüm

Hint Ormanlarında

1555 yılı... Hindistan'ın Sind eyaletinde, yeşilin her tonunu bağrında barındıran sık bir orman... Gövdeleri ve dalları, yer yer yosun tabakaları ile kaplı çeşitli ağaçlar... Ve bu çeşitli ağaçlardan ve çiçeklerden gelip birleşerek, bütün ormanı saran koku...

Orman, ağaçtan ağaca uçuşan renk renk papağanların ve ağaçlarda oturan, dallardan dallara sıçrayan maymunların sesleri ile çınlıyordu. Bu yeşillikler arasında görülüp kaybolan insanlar, elli ya da elli beş kişi civarındaydı. Hepsinin giyecekleri, dikenlerden ve çalılarından lime lime olmuştu.

Önde, iki Sindli kılavuzla beraber beş kişi... Ellerindeki palalar kalkıp inerek, çalıları ve sarmaşıkları kesip atarak arkadakilere yol açıyordu. Bunların

ardından, on tüfekli levent¹ geliyordu. Arkadan, sağ elleri ile palalarını kavramış kişiler... En arkada da, yine on tüfekli levent...

Avrupa milletleri arasında “Muhteşem” olarak anılan ve Macaristan’dan İran’a, Anadolu’dan Arabistan Yarımadası’nın en güney ucuna kadar hükmü geçen Osmanlı Hükümdarı Kanunî Sultan Süleyman Han’ın denizcileriydi bunlar... Ormanda ilerliyor, ilerliyorlar...

Sindli kılavuzun acı çığılığı ile leventler birden durdu. Kılavuz, eli ile sağ taraftaki gayet güzel renkli çiçekleri göstererek haykırdı. En uçtaki levent, o kısma adımını atarken durmuştu. Tüfeklilerin hemen arkasından gelen altmış yaşlarındaki kişi, onların arasından sıyrılarak öne çıktı. Kılavuzun gösterdiği yere baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen bağırdı:

– Bataklık... Hanzala, kımıldama ve sağa doğru sakın ilerleme!

Sağ uçtaki genç levent:

– Baş üstüne Reis Baba! Kımıldamam, cevabını verdi, neler olduğunu tam anlayamadan.

Rengârenk bir şekilde yayılmış bu çiçek örtüsünün altındaki bataklığı tecrübeli Sindli kılavuzlar fark etmişti.

---

1 Osmanlı donanmasında ve kıyılarında görev yapan asker sınıfı.

Reis'in yanına gelen, Mısır Kethüdası Mustafa Ağa:

– Seydi Ali Reis'im, bu kılavuz nasıl anladı bataklığı, diye sordu.

Seydi Ali Reis cevap verdi:

– Kolay, Mustafa Ağa! Çok dikkatle bakın, çiçeklerin üzerinde bir tül gibi yer değiştiren sinekler ordusunu görüyor musunuz?

Mustafa Ağa, dikkatle baktı:

– Pek fark edemiyorum, Reis!

Tüfekçiler Serdarı Ali Ağa:

– Ben gördüm, gördüm, diyerek söze karıştı. İşte, işte... Bir tül gibi uçuşup duruyorlar! Devamlı yer değiştirmekteler.

Seydi Ali Reis:

– Evet! Bunlar, altta bir bataklığın olduğunu belli ediyor. Yerliler de, bataklığı, onlar vasıtasıyla anlamış olacaklar.

Mustafa Ağa, elleriyle gözlerini ovuşturdu:

– Anlaşılan iyice yaşlanmışız Reisim! Hâlâ göremedim, dedi.

– Olabilir Mustafa Ağa! Ama görmenin yaşla pek ilgisi olmasa gerek. Sen daha, gençlere taş çıkartırsın!

– Sağ olasın Reisim!

Hanzala:

–Reisim, benim de bir sualim olacak, dedi.

Seydi Ali Reis:

– Nedir, bre genç levent, diye sordu.

Hanzala:

– Reisim, diye konuştu. Bataklığın üzerinde bu çiçeklerin işi ne?

– Bilmez misin bre genç levent? Zehri altın tasta sunarlar. Bataklığın üzerindeki çiçeklerin durumu da bu. Bataklık kendisini bu güzel çiçek örtüsü altında gizliyor. Böylece de gelecek avları bekliyor. Eğer bu çiçekler olmayıp da, bataklık korkunç yüzünü göstermiş olsa, kim bu bataklığa yanaşır?

Leventler güldüler:

– Doğru dersin Reis!

– İşte, ona göre... Gözünüzü açın ha!

Seydi Ali Reis'in bu şekilde ihtarda bulunmasına gerek bile yoktu. Çünkü leventlerin hepsi de çok dikkatli olmaya kararlıydılar. Bataklığın kenarından geçilerek, yola devam edildi. Yine öndeki leventlerin kolları kalkıp inerek, çalılar, sarmaşıklar arasında, pala ile yolları açmaya başladılar.

Şimdi kimse konuşmuyordu. Ormanın kendine mahsus olan sesleri dinleniyor, çevre dikkatle gözden

geçiriliyordu. Nihayet, harman yeri büyüklüğünde geniş bir alana gelindi. Yeşillikler arasında gümüş parıltılarla çağıldayan bir dere, göze çarpıyordu. Yüksek dağlardan gelip, ormanın içinden geçen bu dere, herkesin içini ferahlatmıştı.

Derenin kenarında beş altı ağaç yükseliyordu. Bu ağaçların üzerinde, kuyrukları ile asıldıkları dallarda sallanan, daldan dala sıçrayan, insanlara endişe ve merakla bakan maymunlar vardı. Bazıları da, ellerini birbirine vurarak çığlıklar atıyordu.

Leventlerin görünmesiyle birden sesini kesen maymunlar, kısa bir süre sonra, büyük bir yaygara kopardı. Leventler, onlara gülerek bakıyordu. Kesmeleri gereken çalılarından ve sarmaşıklardan kurtulmuş olan leventler, boşa duran kolları ile alınlarından akan terleri sildiler. Şimdi Seydi Ali Reis'in ne diyeceğini bekliyorlardı.

Tüm leventler, bu güzel yerde mola vermek istiyordu. Ama Reis'e karşı bir saygısızlıkta bulunmamak için ses çıkarmadan, onun vereceği emri bekliyorlardı. Seydi Ali Reis, leventlere baktı. Hepsinin yorulmuş olduğunu anladı. Sonra, Mustafa Ağa'ya:

– Burada mı mola versek Ağa, diye sordu.

Mustafa Ağa:

– Uygundur Reisim, cevabımı verdi.

Seydi Ali Reis, bu defa da, Ali Ağa'ya:

– Ya sen ne dersin Ağa, diye sordu.

Ali Ağa, memnun bir tavırla, başını sallayarak:

– Bundan iyisi can sağlığı Reisim, dedi. Hem leventler çok yoruldu; hem de, buradan uygun bir yer bulabileceğimiz belli değil!

– Evet... Akşam da yaklaşıyor.

Mustafa Ağa, yanı başında duran iri bir levente döndü:

– Reis'in buyruğunu duydun. Sen de leventlere duyur!

Hasan, geri dönerek, gür bir sesle:

– Reisimizin buyruğudur: Burada mola verileceek, diye bağırdı.

Leventlerin hepsi derin birer nefes aldı. Daha önceden kararlaştırıldığı anlaşılan şekilde, onar kişilik topluluklar seçtikleri ağaçların altlarına doğru yürüdüler. Leventlerin dağılması ile aralarında bir sedye de görüldü. Dallardan ve sarmaşıklardan yapılmış bu sedyede bir levent yatıyordu. Seydi Ali Reis, sedyeyi taşıyanlara yaklaştı. Eliyle kocaman bir ağacı göstererek:

– Siz orada dinlenin, dedi.

Sedyeyi taşıyanların yanında yürüyerek hastaya sordu:

– Nasılsın Ömer? Acın devam ediyor mu?

Sedyedeki hasta, gülümsemeye çalışarak:

– Allah’a çok şükür iyiyim Reis! Eskisi gibi acımıyor. İlaçlar galiba iyi geldi. Çok teşekkür ederim!

– Vazifemiz bu evlât! Sizler, bana emanetsiniz. Aynı zamanda benim evlâtlarımsınız.

– Sağ olunuz Reisim! Sizlere çok yük oldum. Hele, beni taşıyan arkadaşlarıma... Hakkınızı helâl ediniz.

Seydi Ali Reis, Ömer’in alnını okşarken:

– Yük olmak ne demek Ömer? Şayet bizim de başımıza senin gibi bir hal gelse, sen de yardımcı olmaz mıydın, dedi.

Ömer:

– O kayalıktan düşmeseydim, bu durumlar olmayacaktı, diye kendi kendine söylendi.

Seydi Ali Reis:

– Yooo! Öyle düşünme Ömer, dedi. Çok şükür ki, ayağın kırılmadı. Sanırım yakın zamanda iyileşip, bizim yanımızda yürümeye başlarsın.

– İnşallah Reisim!

– Haydi, şimdi, sizler de istirahat edin bakalım!

Mola verildikten sonra, herkes yorgunluğunu daha iyi anladı. Sekiz günden beri, bu korkunç ormanın içindeydiler. Ormanda Ced eşkiyasının yollarını

keseceğinden endişe ediyorlardı. Bu yüzden, çöl yolunu seçmişlerdi. Ama daldıkları çöl onlarda güç bırakmamıştı.

Susuzluk ve esen sam rüzgârı, çoğunu ölümlerle burun buruna getirmişti. Zehirlenenler de olmuştu. Verilen panzehirler, neyse ki tesirini göstererek zehirlenenleri kurtarabilmişti.

Seydi Ali Reis, çöl yolunun çok tehlikeli olduğunu görünce, o yoldan vazgeçip orman yoluna yönelmişti. Ama bu defa da Sindli kılavuzlar:

– Biz orman yolundan gidemeyiz. Ormanın tehlikesi çölün tehlikesinden daha fazladır. Korkunç bataklıklar, insanları yutmak için fırsat kolluyor. Vahşi hayvanlar ve yılanlar, timsahlar, rahatsız edilmekten hoşlanmaz. Geçit vermeyen çalılar ve sarmaşıklar yollarımızı engeller. Bunlardan kurtulsak bile, Ced eşkıyasının palalarından ve tüfeklerinden kurtulmak mümkün olmaz, diyerek itiraz etmişti.

Seydi Ali Reis:

– Allah'ın takdiri ne ise o olur. O'na sığınarak ormana gireceğiz, diyerek kesin kararını bildirmişti.

Sindli kılavuzlar, onun kararlı halini görünce direnmekten vazgeçmişti. Şimdi, uzanmış istirahat ederken, ormanda geçirdikleri o korkunç günleri hatırlıyorlardı. Ormanda önlerine; bataklıklarda gizlenen

korkunç timsahlar, soba borusu kalınlığında yılanlar, kükreyişleri ile ortalığı inleyen müthiş kaplanlar, geçit vermeyen diken ve sarmaşıklar çıkmıştı. Ama hepsinden kurtulmuşlardı. Sadece, Ömer'in ayağı burkulmuştu, o kadar...

Sindli kılavuzlar bile, bu duruma şaşırılmıştı. Onlar, ormandan sağ çıkamayacaklarını düşünüyordu. Seydi Ali Reis, ormana girerken on tüfekli leventi öne, on tüfekliyi arkaya diğer leventleri de ortaya yerleştirmişti. Leventleri bu şekilde yerleştirmesi, onların herhangi bir kayıp vermesini önlemişti.

Bir ağaçtan leventlerin üzerine sıçrayan korkunç bir kaplan, daha havada yken tüfek ateşi ile öldürülmüştü. Bellerine kadar çıkan suda yürürken ağızlarını açarak testere gibi dişlerle saldıran yedi timsah da, aynı akıbetten kurtulamamıştı.

Gölgeler uzamaya başlamıştı. Ağaçların gölgeliğinde istirahat eden leventlerin yüzünü, hafif bir esinti okşuyordu. Yiğitlerden bazıları, akşam namazı için hazırlık yapıyordu.